

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΚΑΙ

ΠΑΝΣΟΦΟΝ ΝΥΜΦΗΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑΝ

«Εὐλογητός...», «Κύριε εἰσάκουσον...» καὶ «Θεὸς Κύριος...». Εἶτα τὸ Τροπάριον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ πολυσόφῳ καὶ κλυτῇ Ἀθληφόρῳ, Αἰκατερίνῃ τῇ τοῦ Κτίσαντος νύμφῃ, προσέλθωμεν οἱ πάσχοντες δοῶντες ἐκ ψυχῆς. Μάρτυς ἀξιάγαστε, ἐξελοῦ τοὺς σοὺς δούλους, τῆς παρούσης θλίψεως, καὶ μελλούσης ἀνάγκης· σὺ γὰρ μεγίστην ἔχεις πρὸς Χριστόν, καὶ παρησίαν, σεμνὴ καὶ οἰκείωσιν.

Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομέν ποτε.

Ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

«Αἰκατερίνης σωθείημεν πρεσβεΐαις. Ἀμήν».

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἀκήρατε νύμφη τοῦ Ἰησοῦ, πρόσχες οὐρανόθεν, καὶ ἐνώτισαι τὰς φωνάς, τῶν πίστει θερμῇ σοι προσιόντων, Αἰκατερίνα καὶ δὸς τὰ αἰτήματα.

Ἰλέω σου ὄμματι εὐμενῶς, ἴδε καλλιμάρτυς, τῆς ψυχῆς μου τὴν συντριβήν, καὶ ὄρεξον χεῖρα βοηθείας, Αἰκατερίνα τῷ σοὶ ἀτενίζοντι.

Κενώσας ὀργίλως ὁ δυσμενῆς, τῇ ψυχῇ μου Κόρη, τὴν πικρίαν τῶν ἡδονῶν, νεκρόν με κατέστησεν ἀθλίως, ἀλλ' ἐνιστᾶσα σὺ Μάρτυς με ζώωσον.

Θεοτοκίον.

Ἀγνεΐας ταμεῖον θεοειδές, καὶ δικαιοσύνης, πρὺτανεῖον φωτολαμπές, Ἀγνή θεοχώρητε Παρθένε, ἀγίασόν μου καὶ σῶμα καὶ ἔννοιαν.

ᾠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Τεῖχος ὀχυρώτατον, Αἰκατερίνα πανθαύμαστε, γενοῦ ἡμῖν, τοῖς προσδεχομένοις, τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν.

Ἔξαρον τὴν θλίψίν μου, καὶ τὴν πικρίαν τῶν πόνων μου, εἰς ἀληθῆ, χαρμονὴν μετάθες, καὶ γλυκεῖαν ἀνάψυξιν.

Ρῶσιν πολυπόθητον, τοῖς ἀσθενέσι χορήγησον, νύμφη Χριστοῦ, καὶ τοῖς τεθλιμμένοις, τὴν τερπνὴν ἀγαλλίασιν.

Θεοτοκίον.

Ἰασιν καὶ λύτρωσιν, εὐλογημένη Πανάμωμε, δίδου ἡμῖν, τοῖς ὑμνολογοῦσι, τῆς σῆς δόξης τὸ μέγεθος.

Διάσωσον Παρθενομάρτυς τοῦ ψόγου Αἰκατερίνα, ἐκ ποικίλων ἀρρωστημάτων καὶ θλίψεων, τοὺς ἐξαιτοῦντας τὴν θεῖαν σου προστασίαν.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ...

Αἵτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Παρθένε σοφὴ καὶ Ἀθληφόρε ἔνδοξε, καὶ νύμφη Χριστοῦ, Αἰκατερίνα πάνσεμνε, κακῶν τὴν ἀπολύτρωσιν, καὶ παντοίων πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, τὸν σὸν νυμφίον δυσώπει παρασχεῖν, τοῖς πόθῳ γεραίρουσι τοὺς ἄθλους σου.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νοσημάτων ἀπάλλαξον, καὶ ὀδυνηρῶν συντριμμάτων ἀνόρθωσον, τοὺς προστρέχοντας τῇ σκέπῃ σου, ὦ Αἰκατερίνα πολυδόξαστε.

Ἡ πρεσβεία σου γένοιτο, δρόσος θυμηδίας καὶ παρακλήσεως, τοῖς παλαίουσιν ἐν θλίψεσι, καὶ ἐταζομένοις δεινοῖς μάστιγι.

Σεσωσμένους προσάγαγε, τῷ τερπνῷ νυμφίῳ σου Καλλιπάρθενε, τοὺς ἐκ χώρας παραβάσεων, τεταπεινωμένους ἐπανήκοντας.

Στεναγμοῖς τε καὶ δάκρυσιν, ἐπικαμπτομένη τοῖς τῶν προσφύγων σου, τὰς ὁδύνας τούτων κούφισον, ὦ Αἰκατερίνα τῇ σῇ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ὡραιώθης κηύσασα, τὸν ὥραϊον κάλλει Χριστὸν Πανάμωμε, οὗ κάμου ταῖς ὥραιότησι, θέλξον πανολβίως τὴν διάνοιαν.

Ὡδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Θραῦσον τὴν ἰσχὺν τοῦ δολίου πολεμήτορος, τοῦ ἐπιτιθεμένου κατ' ἡμῶν, μανικῶς Αἰκατερίνα καλλιπάρθενε.

Ἐκχεον ἡμῖν, πρεσβειῶν σου τὴν χρηστότητα, καὶ ὑγίασον ἡμᾶς ὀλοτελῶς, τοὺς κατ' ἄμφω ἀσθενοῦντας σεμνοπάρθενε.

Ἰδοιμι σεμνή, ἐν καιρῷ τῶν περιστάσεων, τὴν θερμὴν σου καὶ ταχεῖαν ἄρωγὴν, μεταβάλλουσιν τῶν πόνων τὴν τραχύτητα.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὸν ἀγαθόν, σωματώσασα δι' ἔλεος, τὴν ἀθλίαν μου οἰκτείρησον ψυχὴν, καὶ ἀγάθυνον αὐτὴν θεοχαρίτωτε.

Ὡδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Μαρτύρων περιφανές, ὡς ἀληθῶς σεμνολόγημα, Αἰκατερίνα σοφὴ, ἡμᾶς καθοδήγησον, πρὸς τρίβον σωτήριον, θείων μαρτυρίων, τοῦ λαμπρῶς σε μεγαλύναντος.

Ἐκ πλήθους ἁμαρτιῶν, εἰς πλῆθος θλίψεων ἔφθασα καὶ καταιγίδες κακῶν, νῦν περιδονοῦσί με, ἀλλὰ σὺ προφθάσασα, ὦ Μεγαλομάρτυς, τῆς ὁρμῆς με τούτων λύτρωσαι.

Νεκρώσασα ἀληθῶς, ταῖς ζωηφόροις πρεσβείαις σου, σαρκός μου τὰς ἐκτροπὰς, τὴν ψυχὴν μου ζω-

ώσον, καὶ ταύτην καρδίωσον, πρὸς ζωῆς ἀρίστης,
ἀναβάσεις μεγαλώνυμε.

Θεοτοκίον.

Ποικίλοις περισπασμοῖς, καὶ πειρασμοῖς περι-
πέτωκα, τοῦ ψεύδους τὰς ἀπαρχάς, ὁ τάλας δρεπό-
μενος, ἀλλ' ὦ Ἀειπαρθένε, σὺ ἐπάκουσόν μου καὶ
εἰρήνευσον τὸν βίον μου.

Διάσωσον Παρθενομάρτυς τοῦ ψόγου Αἰκατε-
ρίνα, ἐκ ποικίλων ἀρρωστημάτων καὶ θλίψεων, τοὺς
ἐκζητοῦντας τὴν θεῖαν σου προστασίαν.

Ἄκραντε ἡ διὰ λόγου...

Αἰτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Εὐσπλαχνίας ὑπάρχουνα.

Εὐσπλαγχνία χρωμένη ὦ σεμνή, εὐμενῶς τὰς ἰ-
κεσίας ἡμῶν ἐνωτίζου· ὄρεξον ἡμῖν τὴν σὴν ἀντί-
ληψιν, βλύσον τῶν χαρίτων σου τὰ ρεύματα, τοῖς σοὶ
καταφεύγουσιν, ἐκ πόθου ἐκάστοτε, Αἰκατερίνα
Μαρτύρων ἀγαλλίαμα.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Ἐπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε
μοι, καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.

Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου, καὶ
κατεύθυνε τὰ διαδήματά μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον (Κεφ. ε' 24-34).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος

πολύς, καὶ συνέθλιβον αὐτόν. Καὶ γυνή τις, οὓσα ἐν
ρύσει αἵματος ἔτη δώδεκα, καὶ πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ
πολλῶν ἰατρῶν, καὶ δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς
πάντα, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ
χειρόν ἐλθοῦσα, ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐλθοῦ-
σα ἐν τῷ ὄχλῳ ὀπισθεν, ἤψατο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ·
ἔλεγε γάρ. Ὅτι, κἂν τῶν ἱματίων αὐτοῦ ἄψωμαι,
σωθήσομαι. Καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵμα-
τος αὐτῆς, καὶ ἔγνω τῷ σώματι ὅτι ἴσται ἀπὸ τῆς μά-
στιγος. Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγνούς ἐν ἑαυτῷ τὴν
ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθοῦσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄ-
χλῳ, ἔλεγε· Τίς μου ἤψατο τῶν ἱματίων; Καὶ ἔλε-
γον αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ· Βλέπεις τὸν ὄχλον συν-
θλίβοντά σε, καὶ λέγεις· Τίς μου ἤψατο; Καὶ περιε-
βλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν. Ἡ δὲ γυνή, φο-
βηθεῖσα καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὃ γέγονεν ἐπ' αὐτῇ, ἦλ-
θε, καὶ προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν
ἀλήθειαν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θύγατερ, ἡ πίστις σου
σέσωκέ σε· ὕπαγε εἰς εἰρήνην, καὶ ἔσθι ὑγιὲς ἀπὸ τῆς
μάστιγός σου.

Δόξα Πατρί...

Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου...

Καὶ νῦν...

Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μάρτυς καλλιπάρθενε, Αἰκατερίνα Θεόφρον,

άνθος καθαρότητος καὶ σοφίας ὄργανον, παναρμόνιον, τῶν δεινῶν ρῦσαι με, καὶ σχολιωτάτων, σοφισμάτων τοῦ ἀλάστορος, καὶ ἐν σεμνότητι, καὶ δικαιосύνῃ πορεύεσθαι, ἀξιώσόν με δέομαι, ἐν τῷ βίῳ τούτῳ τῷ ρέοντι, ὡς ἂν θεαρέστως, βιώσας τῶν ἀγῆρων ἀγαθῶν, μέτοχος γένωμαι ἐνδοξε, τῇ θερμῇ δεήσει σου.

Τὸ «Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου» κ.λ.π.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ρεΐθροις πηγῶν ἐκ σωτηρίου, καταπράυνον παθῶν μου τὰς καμίνους, καὶ πρὸς ὕδωρ τερπνόν, ζωῆς καὶ ἀπαθείας, Αἰκατερίνα πάνσοφε, ἱσθύνόν με ταῖς εὐχαῖς σου.

Ἔχουσα Μάρτυς παρησίαν, τῷ νυμφίῳ σου Χριστῷ τῷ Ζωοδότῃ, μὴ ἐλλίπης αἰεὶ, θερμῶς καδικετεύειν, Αἰκατερίνα πάνσοφε, ὑπὲρ τῶν σοι προσιόντων.

Σύναψον Μάρτυς τῇ ἀγάπῃ, καὶ ἀπλότητι καὶ τῇ φιλαδελφίᾳ, τοὺς τὴν σὴν εὐλαβῶς, αἰτοῦντας μεσιτείαν, καὶ τῶν σκανδάλων κόπασον, ἅπασαν ὀχλαγωγίαν.

Βλέμματι Μάρτυς φιλευσπλάγχην, κατοικτείρησον ἡμᾶς χειμαζομένους, καὶ εἰρήνην στερεάν, καὶ ψυχικὴν γαλήνην, Αἰκατερίνα βράβευσον, τοῖς πιστῶς σε εὐφημοῦσι.

Θεοτοκίον.

Ἐλαιον θείων οἰκτιρμῶν σου, καὶ χρηστότητος

τὸν γλυκερὸν χειμάρρουν, τοῖς ἐν πόνοις πολλοῖς, δεινῶς ὀδυνωμένοις, ἐπόμβρησον Πανάμωμε, ὡς κρουνὸς τῆς εὐσπλαγχνίας.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Ἰσχὺν καὶ ρώμην, κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, τῇ πρεσβείᾳ σου Αἰκατερίνα δίδου, τοῖς ὑπερυψοῦσι, τὸν σὲ ἐνισχυκότα.

Ἀνωθεν σκέπεις, τοὺς ἀτενίζοντας Μάρτυς, πρὸς τὴν ἔνθερμον καὶ κραταιάν σου σκέπην, τούτοις λυτρουμένη, πολυειδῶν κινδύνων.

Ἰλεων Μάρτυς, καὶ εὐμενῇ τοῖς σοῖς δούλοις, τὸν νυμφίον σου θὲς ὃ Ἀθληφόρε, ὡς πολλὰ πρὸς τοῦτον, ἰσχύουσα θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Σωτηριώδη καταφυγὴν εὖ εἰδὼς σε, τὴν ἐλπίδα μου τῆς σωτηρίας Κόρη, τῇ σῇ δυναστείᾳ, ἀνέθηκα εἰς τέλος.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἀγγέλων συμπολίτις, Αἰκατερίνα οὔσα, μὴ διαλίπης ἡμᾶς ἐποπτεύουσα, τοὺς ἀκλινεῖ διανοῖα σοι προσανέχοντας.

Μαστίγων ψυχοφθόρων, καὶ πάσης ἐπηρείας, ἀμεταπτώτους ἡμᾶς διαφύλαττε, Αἰκατερίνα Θεόφρον ἀξιοθαύμαστε.

Ἡλίου τοῦ ἀδύτου, τὴν αἴγλην δεχομένη, Αἰ-

κατερίνα Παρθένων ωράϊσμα, τὴν τῆς ψυχῆς μου σκοτόμαιναν ἀποδιώξον.

Θεοτοκίον.

Ναόν με φωτοφόρον, τῆς θείας ἐπιπνοίας, δι' ἐναρέτου ζωῆς Κόρη ἔργασαι, τὸν ἀληθῆ Θεοτόκον ὁμολογοῦντά σε.

Τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαῖρε τῆς σοφίας μύστις λαμπρά, καὶ τῆς εὐσεβείας δημηγόρος περιφανής· χαίροις παρθενίας, ἡ εὐπνους μυροθήκη, Αἰκατερίνα Μάρτυς, ἀξιοθαύμαστε.

Σώματος ἐμπρέπουσα καλλονῇ, καλὴ καὶ ωραία, ἀνεδείχθης καὶ τὴν ψυχὴν, τῷ Ὁραίῳ κάλλει, ὑπὲρ υἱοὺς ἀνθρώπων, καὶ Τούτῳ ἐνυμφεύθης ἀφθόρως ἔνδοξε.

Χαίροις καλλιπάρθενε εὐκλεής, χαίροις τῶν Παρθένων, καὶ Μαρτύρων ἡ κορωνίς· χαίροις τοῦ Σωτῆρος, ἡ πανολβία νύμφη, σεμνὴ Αἰκατερίνα ἡμῶν βοήθεια.

Τῆς Ἀλεξανδρείας ὠφθης βλαστός, καὶ Σιναίου Ὅρους, ἀντιλήπτωρ καὶ ἀρωγή, καὶ πάσης Ἐκκλησίας, λαμπὰς τηλαυγεστάτη, Αἰκατερίνα ἄνθος ἀγνείας εὐοσμον.

Πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τὸν Χριστόν, ἀγλαῶς ὁρῶσα, τὸν νυμφίον σου τὸν σεπτόν, αὐτὸν ἐκδυσώπει, σοφή, Αἰκατερίνα, ἡμῖν παρασχεθῆναι, πταισμάτων ἄφεσιν.

Σκέπη καὶ ἀντίληψις καὶ φρουρός, ἔσο Ἀθληφόρε, τοῖς τιμῶσί σε εὐλαβῶς, νόσων καὶ κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, ἡμᾶς ἐκρουομένη, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων...

Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Τροπάριον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τὴν Πανεύφημον νύμφην Χριστοῦ ὑμνήσωμεν, Αἰκατερίναν τὴν θείαν καὶ πολιοῦχον Σινᾶ, τὴν βοήθειαν ἡμῶν καὶ ἀντίληψιν, ὅτι ἐφίμωσε λαμπρῶς, τοὺς κομποὺς τῶν ἀσεβῶν τοῦ Πνεύματος τῇ δυνάμει· καὶ νῦν ὡς μάρτυς Κυρίου στεφθεῖσα, αἰτεῖται πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει καὶ ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν.

Εἶτα Προσόμοιον. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Μάρτυς καλλιπάρθενε Χριστοῦ, νύμφη εὐκλεὴς τοῦ Σωτῆρος, Αἰκατερίνα σοφή, σῶζε τοὺς ἱκέτας σου, ἐκ πάσης θλίψεως, καὶ δεινῶν περιστάσεων, καὶ νόσων καὶ πόνων, καὶ πάσης φαυλότητος τοῦ κοσμοκράτορος· σοῦ γὰρ ἡ πρεσβεία μεγίστην, κέκτηται ἰσχὺν Ἀθληφόρε· μὴ οὖν ὑπερίδης τοὺς τιμῶντάς σε.

